

РЕШЕНИЕ

№ 1585

гр. София, 21.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 7-МИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на двадесет и първи ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Камелия Първанова

Членове: Георги Иванов
Димитър Мирчев

при участието на секретаря Красимира Г. Георгиева
като разгледа докладваното от Георги Иванов Въззивно гражданско дело № 20221000501976 по описа за 2022 година

Разгледа в съдебно заседание на 21.11.22г. /с участието на секретаря Георгиева/ въззивно гражданско дело № 1976/22г. и констатира следното:

С решение на СГС 1 - 23 състав от 06.04.22г. по г.д. № 2708/20г. са отхвърлени /изцяло – за суми в размер на: 58 798, 57 евро – частична претенция от цяла такава в размер 113 400 евро – главница по договор за банков кредит от 11.04.08г. и 847, 44 лева – разноски за подновяване на ипотека/ искове с правно основание чл. 79 от ЗЗД /предявени при условията на солидарност/ на „Юробанк България“ АД против Д. Ф. и К. Ф..

Със същото решение е прекратен /в хипотезата на чл. 130 от ГПК/ иск /по чл. 79 от ЗЗД във връзка с чл. 147 от ЗЗД/ на „Юробанк България“ АД против К. Ф. /за суми в размер на: 58 798, 57 евро – частична претенция от цяла такава в размер 113 400 евро – главница по договор за банков кредит от 11.04.08г. и 847, 44 лева – разноски за подновяване на ипотека/.

Решението на СГС се обжалва /изцяло/ от „Юробанк България“ АД.

Съображенията на страните са изложени по делото /в рамките на производствата пред СГС и САС/.

Събраните по делото /в рамките на производството пред СГС/ писмени и експертни доказателства /преценени в съвкупност и в контекста на твърденията – възраженията на страните/ удостоверяват /а следващите обстоятелства не са и спорни в процеса/, че:

С /на основание на/ договор от 11.04.08г. ищецът – банка /правоприемник на Алфабанк – клон България“/ е предоставил на ответника Д. Ф. /кредитополучател/ паричен заем /целеви кредит – за покупка на недвижими имоти и довършително строителство на същите/ в размер на сумата общо 113 400 евро. Посочената обща сума е била усвоена /получена/ изцяло от първия ответник. Със същия договор ответницата К. Ф. е поела задължение /в хипотезата на чл. 138, ал. 1, изр. 1-во от ЗЗД/ да поръчителства за дълга на Д.

Ф.. Дватама ответници /Д. Ф. – кредитополучател и К. Ф. – поръчител/ са обезпечили дълга /кредита/ с ипотека на недвижими имоти.

Ищецът поддържа, че длъжникът /Д. Ф./ е изпаднал в просрочие /спрял е изцяло плащанията по договора още към 09г./. С оглед това банката претендира /в хипотезите на чл. 79 от ЗЗД и чл. 147 от ЗЗД във връзка с чл. 141, ал. 1 от ЗЗД във връзка с чл. 138, ал. 1, изр. 1-во от ЗЗД/ от ответниците /в качеството им на кредитополучател и поръчител/ процесната сума /в размер на 58 798, 57 евро: частична непогасена главница по договора - част от цялата такава в размер 113 400 евро/ както и сума в размер на 847, 44 лева /разноски за подновяване на ипотека/.

Съдържанието на въззивната жалба и на отговора към същата /преценени в съвкупност и в контекста на правилата по чл. 266 от ГПК и чл. 269, изр. 2-ро от ГПК/ налага /обосновава/ извода, че: към момента /на този етап от процеса/ е спорно единствено обстоятелството - към кой момент е настъпила предсрочната изискуемост на заявената главница /към 02.12.11г. или към 02.03.20г./ и като следствие от това - дали искът се явява погасен по давност.

Жалбата /и исковете/ са неоснователни /решението на СГС е постановено в съответствие със закона/:

Представените по делото /и преценени в съвкупност по съдържание/ писмени доказателства /писмо на банката от 02.12.11г. – адресирано до кредитополучателя и молба - формуляр на дружеството от 09.08.12г. – за издаване на европейска заповед за плащане/ свидетелстват, че: ищецът е обявил процесния кредит за предсрочно изискуем още към първата дата /02.12.11г./. Съгласно приетата по делото експертиза /такова е твърдението и на ищеца по настоящото дело; същото твърдение е било поддържано и в рамките на производството пред чуждестранния съд/ кредитополучателят е преустановил всякакви плащания по договора още през 09г. С оглед това: в случая следва да се приеме, че към 11г. са били налице договорните условия /на които банката се е позовала конкретно и изрично в писмото до Д. Ф., съответно и в рамките на производството пред чуждестранния съд, а именно чл. 29, т. 2 от ОУ към кредитния договор/ за обявяване на кредита за предсрочно изискуем. Предвид това: фактът, че посочените ОУ не са представени по делото - не може да обоснове обратен извод /каквато е застъпваната от банката теза/. От посоченият момент /02.12.11г./ цялата главница /цялото вземане по правоотношението/ е станало изискуемо /по смисъла на чл. 114, ал. 1 от ЗЗД и с оглед принципните постановки по ТР № 4 от 14г. на ВКС/; от същата дата е започнала да тече 5-годишната давност /по смисъла на чл. 110 от ЗЗД/ и последната се явява изтекла към 02.03.20г. /когато е образувано настоящото дело/. Тази правна последица /настъпването на правния ефект на предсрочната изискуемост към посочената дата/ изключва възможността същият ефект да настъпи втори път /към момента на завеждане на настоящото дело – каквато е защитната теза на ищеца/. С други думи: сезирането на съда – не може да заличи вече настъпилите /преди това/ правни последици на изтеклата погасителна давност. Сезирането на чуждестранния съд /във Великобритания/ с молбата за издаване на европейска заповед за плащане /съгласно изложеното по-горе/ не е прекъснало давността /с оглед правилото на чл. 116, б. „б“, предл. 2-ро от ЗЗД - доколкото искането на дружеството е било отхвърлено/.

В същата насока са изложени доводи и от първоинстанционния съдия /настоящият съдебен състав препраща и към мотивите на СГС – в хипотезата на чл. 272 от ГПК/.

С оглед изхода на спора по главните искове по чл. 79 от ЗЗД и чл. 147 от ЗЗД във връзка с чл. 141, ал. 1 от ЗЗД във връзка с чл. 138, ал. 1, изр. 1-во от ЗЗД /касаещи процесната главница по договора за кредит/ следва да бъде отхвърлена и претенцията /по чл. 79 от ЗЗД/ касаеща сторените от банката разходи за подновяване на договорната ипотека /доколкото това вземане на практика се явява учредено единствено като акцесорно на главното/. В последната насока /досежно този иск/ настоящият съдебен състав също препраща /в хипотезата на чл. 272 от ГПК/ към съображенията на първоинстанционния съдия.

Предвид горните съображения: решението на СГС следва да бъде потвърдено /в частите, касаещи ответника Д. Ф./.

По същите съображения /предвид мотивите на първоинстанционния съдия, обосновани с постановката по ТР № 5 от 22г. на ВКС, към които мотиви настоящият съдебен състав препраща при условията на чл. 272 от ГПК, а и с оглед принципното правило на чл. 119 от ЗЗД/ в случая не може да бъде ангажирана имуществената отговорност и на поръчителя /ответницата К. Ф./.

С оглед изложеното: решението на СГС следва да бъде потвърдено /и в частите, касаещи ответницата К. Ф./.

Предвид изхода на спора пред САС – в полза на ответниците следва да бъдат присъдени /в хипотезата на чл. 78, ал. 3 от ГПК/ съдебни разноски /за производството пред настоящата инстанция/.

Съдът,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА /изцяло/ решение на СГС 1 - 23 състав от 06.04.22г. по г.д. № 2708/20г.

ОСЪЖДА „Юробанк България“ АД да плати на Д. О. Ф. и на К. Л. Ф. съдебни разноски в размер на 2 000 лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВКС в 1-месечен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____